

Anna-Lena Pihl, som ni träffar i en intervju i tidningen, räddar skott från Britt Forsell. (Britt som var gift med Sandvikensonen Ulf Schefvert och har tre söner som alla spelat/spelar på absoluta högsta nivån i handboll)

16 sidor – ett nytt späckat nummer

sid 2: Ordförandens inledningsord – och föreningsfakta.

sid 3: Grästennis i Ockelbo.

sid 4: Inlägget – och föreningens betydelse.

sid 5: Robert Carrick – den första idrottsprofilen.

sid 6–7: Mediekuber – förr och nu.

sid 8–9: OS i Paris 1924.

sid 10–11: De stora idrottsprofilerna.

sid 12–13: Handbolls-extra!

sid 14: Stig Salming spännande gäst på årsmötet.

sid 15: Medlemsutflykten till Ferrum arena.

sid 16: Domare Carlsson minns en utvisning av en legendar.

Omvärldsanalys en solig dag i Stockholm

I vår verksamhetsplan framgår att vi bland annat ska hålla oss à jour med omvärlden och utbyta tidningar, erfarenheter och information med andra idrottshistoriska föreningar.

Självklart ska vi då delta när vår Centralförening för Idrottens Främjande (SCIF) inbjuder till konferens på Riksidrottshistoriska museet på Gärdet i Stockholm.

Vi var 30 representanter från Idrottshistoriska föreningar i Sverige, Olympiahistoriska vänner, Centralföreningar och Idrottsmuseer som strålade samman en solig lördag.

Flertalet lokala/regionala idrottshistoriska föreningar påminner, i stort, om vår egen. Däremot skiljer de sig åt då det gäller huvudinriktningen; några få har idrottsmuseer, alla har pappers-tidningar med olika ambitionsnivåer och utgivningsfrekvenser, reklam i tidningarna är vanligt.

Några ordnar regelbundna idrottscaféer, alla verkar halta sig fram då det gäller medlemshantering och påminnelser om medlemsavgifter, portokostnaderna är höga för alla, flera medlemmar önskas, någon har positiva erfarenheter från att delta på seniormässor och bland pensionärsföreningar för att rekrytera medlemmar.

Det är endast de större som kommit längre än oss då det gäller digitala arkiv med bilder och filmer, balansgången med såväl pappers- som digital hantering av medlemsutskick och tidningar verkar fortsätta några år till, de flesta medlemmar är enskilda personer, alltså inte föreningar eller förbund.

Ja, vilka positiva slutsatser drar jag av denna första träff:

- Vi fortsätter med årsmöte och samtidigt föredrag och diplomering
- Idrottscaféer med inslag av studiebesök och ibland kultur
- Medlemsresa genomförs i vårt närområde; hel- eller halvdag
- Utgivning av tidningen Gästriken med fortsatt hög kvalitet
- Ökar engagemanget för att få flera medlemmar

Gästrikeidrottens Historiska Förening

GHF:s styrelse för 2024-25 (utsågs 24 april 2024)

Ordförande:

Gunnar Lindbom, Idrottsallén 23 A, 806 49 Gävle

072-246 75 87 • lindbom.gunnar@gmail.com

Vice ordf:

Lillemor Forsberg, Stuvaregatan 15 1 tr, 803 02 Gävle

026-19 24 26, 070-673 42 93 • gassarvet64@gmail.com

Sekreterare:

Bo Nordlund, Strömsborgsvägen 8, 802 66

Gävle 070-680 65 99 • bo.nordlund@telia.com

Kassör:

Håkan Forsgren, Nygatan 26, 803 11 Gävle

Tel 070-249 70 22 • hakan.forsgren45@gmail.com

Ledamöter:

Jan-Åke Hedström, Sveavägen 24 5 tr, 811 40 Sandviken

026-29 01 25, 070-307 41 07

• janakehedstrom38@gmail.com

Anders Hedbom, Västland 111, 815 94 Tierp

070-581 90 33 • anders.hedbom@gmail.com

Ari Karttunen, Östra Islandsgatan 31, 802 20 Gävle

Tel 070-223 94 99 • ari_karttunen@live.se

Johan Stark, Hardvägen 2, 816 30 Ockelbo

• johanstark1973@gmail.com

Valberedning: Carl-Ewert Olsson, Per Gustaf Florell,

Ulf Kriström

Gästriken ISSN 2004-9293

Föreningens tidning utkommer två gånger om året

Ansvarig redaktör: Anders Hedbom

070-581 90 33 • anders.hedbom@gmail.com

Robin Söderling, världsstjärna på sin tid, kom och kände på gräset i Nordanåsbo 2017 och spelade bland annat dubbel tillsammans med initiativtagaren och eldsjäl Sune Hammarlund. Foto: Sofia Lööf, Arbetarbladet

Då Robin Söderling var som bäst i början av 2010-talet spelade han varje sommar grästennis i Wimbledon. 2017 hade han lagt ner karriären men fick ändå spela på gräs – i Nordanåsbo i Ockelbo. Foto: Sofia Lööf, Arbetarbladet

Nordanåsbo Lawn Tennis Club – helt i bröderna Wallenbergs anda

Det sägs att det en gång i tiden fanns en grästennisbana intill Wij herrgård i Ockelbo, och det är inte alls omöjligt att det stämmer.

Huset ägdes nämligen av Kopparfors AB, som i sin tur ägdes av bröderna Marcus och Jacob Wallenberg. De vistades ofta där under veckosluten, och något skulle de ju ha att göra under ledigheten.

Marcus Wallenberg var under många år en av Sveriges bästa tennisspelare och en stor profil i hela tennisvärlden. Att han skulle låta anlägga en gräsbana på de stora ytorna invid herrgården är så sannolikt att det nästan kan betraktas som självklart.

Det kostade säkert en bra slant, men Macke – som han kallades i tenniskretsar – hade förstås råd.

Marcus Wallenberg dog 1982, och vid det laget var gräsbanan vid Wij historia sedan länge. Numera finns en vanlig grusbana där, och den används flitigt under sommarhalvåret.

Ändå finns faktiskt en av Sveriges ytterst få nutida gräsbanor i Ockelbo. Närmare bestämt i Nordanåsbo några kilometer norr om centralorten. Den ägs och drivs av Nordanåsbo Lawn Tennis Club, som helt sköts av markägaren Sune Hammarlund.

Det var han som kom på idén, det var han som ägde marken, det var han som mätte upp banan, jämnade till marken, sådde gräs och till och med inhägnade området.

– Ja, jag hade det som behövdes, säger han. Jag är bonde och har en del maskiner.

Att tillhöra en tennisklubb brukar vara dyrt, men så är det inte i Nordanåsbo. För en hundralapp kan man bli ständig medlem och boka banan då andan faller på under sommaren.

Sune Hammarlunds tennisintresse väcktes i samband med att Kuxahallen, som den hette då, invigdes 1970. Den är visserligen mest känd som hemmaarena för Ockelbo Basket, men där finns utrymme för en tennisbana och det fanns på den tiden entusiaster som ville dra igång en ambitiös tennisklubb.

Några skickliga spelare, däribland Jan-Erik Lundqvist, kom och spelade i hallen och unge Sune var en av de som tände på sporten.

Han fick bland annat tillbringa en vecka på Bosön på Svenska Tennisförbundets bekostnad, och när han kom hem var han med och startade en tennisskola för intresserade ungdomar och deltog i ett utbyte med Ockelbos danska vänort Holmegaard.

Ja, Sune tände verkligen på tennis, och även om intresset i Ockelbo generellt svalnade med tiden tröttnade han aldrig.

För ungefär tio år sedan fick han idén att anlägga en gräsbana på en fastighet som han äger, och 2016 stod den klar. Det hela fick stor uppmärksamhet, inte minst då stjärnan Robin Söderling kom och provspelade på banan.

Det gjordes TV-inslag och skrevs tidningsartiklar om gräset i Nordanåsbo, ett spelbolag använde banan för att göra reklamfilm om grästennis och spelare från vida omkring bokade in sig för att känna på gräset.

Säsongens höjdpunkt är en liten turnering strax före midsommar, och då och då dyker det upp folk som vill känna på hur det är att spela tennis på gräs.

Nu är det ju så med grästennis att banan är känslig för slitage och att det krävs en hel del jobb att sköta den. Så man undrar om det verkligen är värt mödan att hålla anläggningen igång.

Den ende som kan svara på den frågan är Sune Hammarlund, och han tycker fortfarande att det är roligt att klippa och ansa banan.

– Jag har ingen bevakning där, och det är klart att det kan bli lite jobbigt att hålla gräset kort. Jag har funderat på att använda en robot, men det skulle innebära att jag inte ser med egna ögon hur banan mår. Så jag fortsätter på mitt sätt, och det innebär att jag som en sista åtgärd går runt med en gammaldags cylinderklippare. Det känns jobbigt ibland, men det är ju bra att motionera.

FOTNOT 1: Marcus Wallenberg är fortfarande ett betydande namn i svensk tennis. Mackes sonson som också heter Marcus var ordförande i Kungl. Lawn Tennis Klubben i 27 år innan han avgick förra året.

FOTNOT 2: Mer information finns på Nordanåsbo Lawn Tennis Clubs Facebooksida.

Ulf Kriström

Här sätts av världsrekorden på Strömvallen. Det är belgaren Gaston Reiff som den 12 augusti 1949 överträffar Gunder Höggs sju år gamla rekord på 3 000 meter. Foto: Carl Larssons Fotografiska Ateljé AB

”Viktigt att levandehålla distriktets brokiga idrottshistoria”

Gästrikeidrottens Historiska Förening är en omtyckt samlingspunkt för forna idrottare och andra med intresse för traktens levande idrottshistoria.

Men kanske också något för dig som tycker det är kul att träffas då och då och dela med dig av gångna tiders bragder och bravader eller lyssna till en god historia eller två, eller bara umgås med trevligt idrottsfolk.

Eller bara komma till ett möte för att se vilka som är där och vad som händer. Att blicka tillbaka och kanske känna igen en tidigare motståndare eller lagkamrat eller hoppare, eller löpare, eller simmare till exempel, eller varför inte en kanotist eller boxare, bidrar till att kanske åter skapa en del av den tid som flytt.

Idrottsvännen och artikelförfattaren Ivars Jegers.

Som vanligt, som i så många andra sammanhang, av den här karaktären är det ju förstas mest män som är på plats. Kvinnorna är inte så många och kunde gärna få vara fler. Rätt många fler.

Allt fler idrottsgemenskaper på gräsrotsnivå befinner sig i upplösning. Föreningar lägger ner, idrottsplatser stängs eller växer igen och den professionella televiserade elitidrotten skapar stora anonyma globala supportergrupper utan någon egentlig lokal förankring eller relevans.

Gästrikeidrottens Historiska Förening är om inte en motvikt till den främmandegjorda globala idrotten så i varje fall en förening som vill locka gästrikiska kvinnor och män med ett idrottsförflutet eller med ett intresse för att levandehålla landskapets brokiga och i stora stycken framgångsrika idrottshistoria.

Ivars Jegers

Robert Carrick – född ledare

Att Gefle IF hade ett starkt fotbollslag kring sekelskiftet år 1900 är välkänt. Klubben vann ju von Rosens pokal 1902 och hade visat överlägsen styrka redan 1899 då den första turneringen om vandringspriset spelades.

Det är också en etablerad sanning att Robert Carrick var den självskrivne ledaren i laget. Säkert den absolut avgörande skillnaden mellan GIF:s lag och motståndarna.

Det fanns ju inte så många lag att spela mot på den tiden, i alla fall inte inom rimligt resavstånd, men i Stockholm hade AIK och Djurgården bildats och fått fram varsitt fotbollslag som gjorde sitt bästa för att stå emot GIF:arna.

Turneringen avgjordes på Lindarängen nära Frihamnen i Stockholm, och i den första matchen möttes Djurgården och Gefle. Det blev GIF-seger med 3–0, varpå killarna fick vila i 30 minuter innan de skickades ut på planen igen för att möta AIK.

Speltiden var 60 minuter, men det var ändå en bedrift att gå ut och faktiskt vinna igen, med 2–0. Och givetvis var det Robert Carrick som dominerade. Det var alltid så.

Robert var – som det heter i en presentation i boken Svenska folkrörelser, utgiven 1939 – kapten, instruktör och tränare i det fotbollslag som han själv hade startat i mitten av 1890-talet. Han införde för den tiden moderna träningsmetoder som långdistanslöpning och promenader.

År 1900, då dessa klubbar för andra året tävlade om Clarence von Rosens pokal, stod det efter matchen mot AIK att läsa följande i en Stockholmstidning:

”Kraftigt och högt ljuder hans stämman, när han utdelar befallningar i laget, och det gör han hela tiden, än kommenderar han fram första försvaret till att hjälpa forwards, än kommenderar han dem tillbaka allt efter som det behövdes, än varskor han på långt håll målvakten och öfverallt hinner han till. Om ej stockholmarna få en sådan instruktör, är det ej lönt att tänka på att ta pokalen.”

Vem det handlade om? Jo, Robert Carrick naturligtvis.

En intressant detalj från matcherna 1899 (i tidningarna kallade De stora fotbollstävlingarna) är att domaren inte bara skipade rättvisa utan också tog på sig att lära spelarna regeldetaljer. Så här skrev Dagens Nyheters reporter:

”Det var märkligt att se, huru dessa båda, undervisande, korrigering och på samma gång inspekterande, hastade fram över fältet bland de spelande.”

Domaren var en engelsman vid namn Mr Hole, och hans medhjälpare ute på planen var språkläraren Mr Ray – som, får man väl anta, fungerade som tolk.

Det kan också nämnas att Mr Hole hade haft en regelgenomgång hemma hos Clarence von Rosen kvällen före matcherna.

Mr Ray skulle för övrigt så småningom bli farfar till Kersti Adams-Ray, en välkänd radioröst på sin tid.

Om Robert Carrick kan i övrigt sägas att:

- Han föddes i South Shields i England 1873 men kom som barn till Gävle då fadern flyttade sin affärsrörelse från Göteborg. Efter något år återvände han till England för att gå ut skolan där men kom till Gävle i slutet av 1880-talet för att arbeta i faderns företag och även som revisor i Gefleborgs Enskilda Bank.

- Han utvecklades till en extremt skicklig idrottsman som tillhörde svenska eliten i många grenar. Gymnastik, segling,

Robert Carrick med von Rosens pokal.

Robert Carrick som skidåkare. Bara en av många sporter som han ägnade sig åt.

skidåkning, konståkning, skridskosegling, fotboll...ja, allt han gav sig på. Även friidrott – framförallt var han en framstående häcklöpare och längdhoppare.

- Då Riksidrottsförbundet bildades 1903 valdes han in i överstyrelsen och behöll sin plats där till 1908.
- Han gifte sig 1909 med den 14 år yngre Märta Holmström.
- 1912 startade han egen agenturörrelse för trävaror i Gävle och blev tio år senare brittisk vicekonsul i staden. Han hade också brandförsäkringsagentur för Skandia med kontor på Centralplan 5 och var under ett antal år styrelseordförande i Elof Malmberg AB.

- Han drev också Åbyfors Tegelbruk och Storviks Tegelbruk, och det sägs att han ofta promenerade till Storvik för att se till produktionen där.

- Han var ledamot av Gefle IF:s styrelse 1891-1928.
- Han dog 1957, 84 år gammal.
- 2018 fick Gefle IF:s supporterklubb Sky Blues nytt namn, nämligen Carrickläktaren.

Ulf Kriström

2024

1956

Den väldiga nya mediekuben – och föregångarna i Gävle

Att Monitor ERP Arena fått en ny mediakub, norra Europas största, går inte att förneka. Dess väg från Kina över världshaven var ju en het nyhet i flera veckor i början av säsongen.

Nu är den på plats sedan en tid tillbaka, och visst är det en pampig digital anslagstavla som tycks sväva några meter över isen i arenan. Då det är match skickar den ut både reklam och matchbilder och en massa annan information.

Det finns bildskärmar inte bara på mediakubens sidor utan också i hörnen. Alla i arenan kan se det som exponeras där, och det är svårt att tänka sig att det en dag ska komma upp en ännu större skärm med plats för ännu större bildskärm och ännu mer information. Det finns trots allt gränser för allt.

När ishockeyn kom till Gävle var det inte tal om några mediakuber. Inte ens något matchur eller någon anslagstavla. Man fick själv hålla reda på resultatet, och matchtiden var tidtagarens ensak ungefär som det fortfarande är domarens inom fotbollen.

Så småningom kom det upp anslagstavlor där någon funktionär fick hänga upp siffror när det blev mål så att åskådarna slapp räkna själva, och samma system fanns på alla hockeybanor, inklusive Stadion i Stockholm.

Men systemet kunde ha sina brister, och salig Lars-Gunnar Björklund berättade målande en gång om en match som han själv såg. Nämligen VM-mötet mellan Kanada och Danmark i Stockholm 1949. Så här skrev han:

”På gamla Stadion fanns inga moderniteter. Inte ännu, år 1949. Sålunda användes en anslagstavla modell/Å för att registrera det kanadensiska målkalaset. Tavlan var så finurligt konstruerad att den gav åskådarna upplysning genom sin triangulära konstruktion. Det enda tråkiga var förstås att siffergubben på det sättet hade tre sidor att hänga upp siffror på. När Kanada hade gjort 10–0 hade gubben bytt 27 siffror och redan tagit av sig vinterpälsten.

Vid 27–0 åkte blazern av och hade det inte varit så svinkallt så hade killen stått näck redan efter trettitalet mål. Något tematiskt snille är jag inte, men så här i efterhand i lugn och ro

1982

1989

har jag räknat ut att gubben bytte 153 siffror och var blåare än danskarna efteråt.

När de kanadensiska puckarna regnade in som värst bakom Jensen tog vi upp hejarop för sifferkillen. Som sämst låg han tre mål efter, men det var ju i och för sig inte så dåligt.

Nu har han dragit sig tillbaka eftersom elektroniken har satt stopp för slika charmiga shower, men fortfarande finns han kvar i mitt minne som mannen som konkretiserade vad som egentligen menas med ekorrhjulet.”

Redan året före denna parodiska match, när Gävle GIK byggde en helt ny ishockeybana på Borgarskolans gård, kom det till och med upp ett matchur där.

Enda kruxet med det var att det inte fanns något urverk i klockan. Den sköttes i stället av en person som efter varje avblåsning frågade tidtagaren hur många minuter som hade gått, och därefter flyttade funktionären fram minutvisaren till rätt markering.

1954 fick dock Godisbanan ett fantastiskt och vida omtalat nytillskott. Ett gigantiskt matchur, tre och en halv meter högt,

som via ett sinnrikt system kunde skötas från sekretariatet – eller tidtagarbåset som det kallades då. Mekaniken var så avancerad att det var mjuk övergång mellan minutmarkeringarna så att publiken på ett ungefär till och med kunde se hur många sekunder som hade gått.

När Isstadion, som till och med hade konstfryst is, invigdes 1956 fick detta supermoderna matchur följa med. Men elva år senare, då Gävle hockeyn flyttade över till nybyggda Gavlerinken, hängde en betydligt mer avancerad anläggning i taket så att alla kunde se både resultat och matchtid med både minuter och sekunder. Denna första mediakub hade till och med små klockor som visade tiden för utvisningar.

Reklam var det inte tal om, och naturligtvis inte någon löpande information om skottstatistik. Men ett stort steg för den hockeyintresserade allmänheten, det var det.

En riktig snackis, tänk att tekniken hade nått så långt. Aldrig skulle väl detta kunna överträffas.

Ja, på den vägen är det.

Ulf Kriström

Ett fantastiskt OS i Paris – både nu och för 100 år sedan

Årets olympiad var enastående på många sätt. Paris blev idrottsarena. Cykeltävlingar och maraton avgjordes i Montmartre, rittartävlingar i Versailles. Sverige vann guld under Eiffeltornet. 70 000 dröjde sig kvar i sommarkvällen, då Duplantis skapade ett fruset ögonblick för all framtid i idrottshistorien.

Olympiad i Paris för hundra år är vi många som upplevt i Oscarsbelönade filmen Triumfens ögonblick. Eric Liddell och Harold Abrahams vann var sitt olympiskt guld i Paris 1924.

De var jämbördiga idrottare och konkurrenter med ömsesidig respekt trots klasskillnad. Abrahams var judisk aristokrat som stude-
rade i Cambridge.

Inför OS hade han möjligheter att fylla sina dagar med professionell hjälp och träning, vilket akademiska idrottskamrater ifrågasatte som ohederligt. Universitets rektor kallade till sig Abrahams som fick en skarp reprimand för egoistiskt brott mot sportens ideella gentleman-naanda.

Liddells var djupt religiös missionärsson och avstod i helig anda förväntat guld på 100 m, eftersom finalen avgjordes en söndag. Abrahams segrade i Liddells heliga frånvaro, men en vardag senare startade prästsonen Liddell på 400 m och vann sitt guld.

Amatör eller proffs innebar juridiskt och moraliskt dilemma inom idrotten för 100 år sedan. På ett rigoröst sätt vi inte kan föreställa oss idag, när istället politik, doping och genus vållar överskuggande debatt och kontroll.

Vi minns hur svenska fotbollsproffs var utestängda från landslaget ända till VM -58.

England och Danmark vägrade ställa upp i fotbollsturneringen 1924 i kamp mot smygproffs. Ekonomiska fördelar av idrott var en klassfråga. Ingen arbetare ville förlora pengar på sin idrott men gärna få ekonomiska fördelar.

I en omvälvande värld efter första världskriget fick Frankrike och Paris förtroende att arrangera olympiaden 1924. Idrottsvärlden kände för att återupprätta det krigsdrabbade Frankrike och dess idrott.

Förväntan var stor på den olympiska samvaron som fredsrörelse för en krigsdrabbad generation. Som dömt skyldigt till kriget var Tyskland ännu utestängt från idrottens gemenskap. Rysk idrott låg i träda efter den blodiga revolutionen och inbördeskrig. Då som nu var olympiaden politiskt rumphuggen.

Den olympiska rörelsens profet fransmannen Coubertin hade antytt sin avgång och att han gärna såg hemlandet som OS-arangör 1924.

Antwerpen 1920 hade varit en slätstruken idrottsfest och det gällde för Paris att rädda den olympiska idén. Det antika mottot

”Citius, altius, fortius”(snabbare, högre, starkare) skulle i framtiden prägla de olympiska spelen.

Regelverk, arrangemang och olympiska ritualer som skapades 1924 består än idag. En OS-by anlades där 3 000 aktiva, däribland 136 kvinnor, skulle uppleva samhörighet. Nationella symboler och olympiska ritualer skapades.

Invigning och avslutning blev högtidliga och festliga ceremonier. OS 1924 var en medial revolution med hundratals journalister från ett 40-tal länder och försök med rassliga radiosändningar på prov från luftballonger.

Entré var i penningvärde och löner mycket dyrare för 100 år sedan, särskilt enklare platser.

I fotboll innebar OS världsmästerskap. Förväntan var stor i Sverige på olympialaget, där äntligen göteborgare, skåningar och stockholmare uppträdde som ett nationslag med legendarer som Sven Rydell och Sigge Lindberg.

Sverige utklassade olympiska mästarna Belgien men åkte på oväntat nederlag i semifinalen för att sedan vinna bronsmatchen mot Holland. Uruguay slog fotbollsvärlden med häpnad och beundran.

Torsten Tegnér var i Idrottsbladet förbluffad över de sydamerikanska artisternas bollkonster. Men något på bekostnad av hemvävd svensk fotboll. I den dåtida stränga amatörismens anda antydde att sydamerikansk fotbollskonst var professionellt artisteri, fjärran ideell sport.

Finsk hegemoni rådde i långlöpnin. Med sina fem guld på sex dagar skapade Paavo Nurmi för alla framtid myten om sig själv och finsk sisu. Samma dag vann han både 1 500 m och 5 000 m.

Men Nurmi undgick inte amatörismen rigida jakt på idrottare som hade ekonomiskt utbyte av sin sport. Äntligen lyckades 1932 Sveriges ledamot i IOK Sigfrid Edström få Nurmi dömd till avstängning från internationell idrott på livstid för brott mot amatörism.

Edvin Wide och Arne Borg var svenska stjärnor som kom till Paris 1924 med stora förväntningar. Men Wides öde var att mäta sig mot de överlägsna finska löparna och han fick nöja sig med två bronsmedaljer.

Arne Borg förlorade 400 m frisis mot Johnny Weissmüller, som betald Tarzan blev denne så småningom portförbjuden på OS. Sverige vann åtta medaljer, vilket var en besvikelse. Ingen gästrikeidrottare ansågs kvalificerad att representera Sverige vid OS 1924.

De olympiska spelen blev för hundra år sedan internationella på allvar. Längdhopparen Hubbard blev den första färgade guldmedaljören i olympiska spel och uppenbart blev att USA höll på att ta över hegemonin inom idrott.

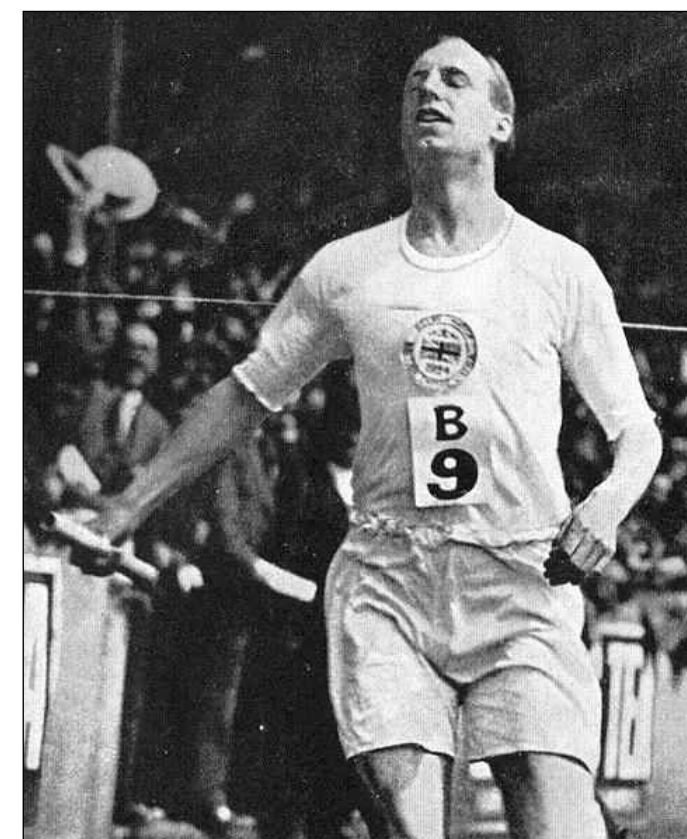
Bo Nordlund

Sveriges bronslag i fotboll i Paris-OS 1924. Stående fr.v: Charles Brommesson, Sven Rydell, Pära Kaufeldt, Tore Keller, Putte Koch, Josef Nagy (tränare). Knästående fr.v: Sven Friberg, Massa Alfredsson, Sigge Lindberg, Gurra Carlson (bakom Sigge L.), Fritte Hillén, Harry Sundberg.

Paavo Nurmi – den finska löparen som vann fem OS-guld i Paris 1924. Bland annat 1 500 och 5 000 meter samma dag.

Eric Liddell – löparen som vann OS-guld på 400 meter i Paris 1924 och är en av huvudfigurerna i filmen Triumfens ögonblick.

Tänka sig... det finns två superlegendarer, åtminstone sett med gästrikeögon med spridd omnejd, som väl de flesta trodde sig veta ”allt” om, vad gäller deras sportkarriär.

Vi pratar om Stor-Stöveln Öberg och Thure Wickberg.

Båda hyllade efter förtjänst, både på som utanför plan.

Men att den ene var ”gnagare” och den andre

”Stöveln” Öberg lockades till AIK – en gång

Först ut Hans Andreas Öberg, född och uppväxt i Hemlingby (den 21 november 1926) som mestadels kort och gott kallades Stöveln, och som sedermera även kallades Stor-Stöveln. Detta i takt med att lillbrorsan, tolv år yngre ”Lill-Stöveln” Öberg, alltmer kom in i stjärnglansen även han i riktigt unga år.

– Att min bror spelade för AIK, minns jag inget av, men till sist kom jag ”ikapp” honom och vi spelade ju även VM ihop, säger Carl-Göran Öberg, sig lik, numera 85 år fyllda.

Hur Stöveln lockades till AIK, tycks ingen idag känna till. Men det blev ett faktum säsongen 1951 och att han, även där, var en flitig målgörare behöver ingen betvivla.

Därtill finns, i vart fall, ett antal gulnade, korta tidningsreferat.

Att det inte blev mer än en dryg bandysäsong i AIK berodde på att lagledaren tyckte att hockeykillarna man värvat (Stöveln var inte ensam, om än den ende från Gävle) inte ”höll måttet” i så måtto att bandyn ganska ofta kolliderade med hockeyn – då hoppade oftast två-tre man över bandymatchen till förmån för hockeyn.

Något som inte fungerade i längden ansåg AIK-ledningen – även om man inte hade spelarbrist.

Dock gnisslades det bland de spelare som mestadels bara fick spela när hockeystjärnorna var frånvarande.

Så vann Sverige sitt första VM-guld i ishockey 1953, och halvåret senare fick Stöveln ett nytt anbud från AIK!

Nu ville storklubben att han skulle spela både (!) hockey och bandy för klubben, till priset av en räkka förmåner.

Men Gefle IF (!) där Stöveln spelade fotboll ”kontrade” och fixade en lägenhet till den nygifte saftpiraten och hustrun lär ha fått sista ordet.

Så det fick bli Gävle även fortsättningsvis.

Men faktum kvarstår; det märkliga är att inga stora rubriker förmedlade Stövelns plötsliga bandyflykt till AIK, för han var ju redan omskriven omslagspojke och en av de stora sportprofilerna på den tiden.

Att här dra Stövelns alla meriter finns inget utrymme för,

Men att före styckmästaren, stadsvägarbiträdet och därefter sporthandlaren (från mars -54) hade många bollar i luften var ett faktum: handboll, fotboll för bland annat Gefle IF och bandy för bland annat Skutskär (SM-guld -59 och därtill lands-

”järnkamin”, det vill säga aktiva i Stockholmsklubbarna AIK och Djurgårdens IF, det trodde ni inte!

Så det här ett bevis på att man kan göra ett scoop, kring två så omskrivna mästare, trots att det hunnit rinna åtskilligt med vatten under bland annat järnvägsbron över Dalälven.

Tomas Larsson, red. Stockholm, som följt storhockeyn på nära håll sedan tidigt 60-tal

Tidningsklipp när Stöveln-mål ordnade poäng för AIK.

lagsman) gjorde att han rätt ofta dubblerade, bandy på förmiddagen och sen direkt till en hockeymatch.

Söndagen den 15 mars 1964 var tänkt bli ett lyckat avslut på Stövelns sagolika, långa idrottskarriär.

Det blev precis tvärtom. Ett nattsvart avslut i de stora sammanhangen.

För han väljer att spela bandyfinal med Skutskär (efter att ha spelat samtliga GGIK:s matcher i 22 hela säsonger!) i stället för att ta sig an en ödesmatch i hockey.

Godtemplarna var i botten av tabellen, men skulle ändå hänga kvar i division I – om det blev seger mot jumbolaget Öster i nedflyttningsserien. Som man tog för givet.

Nu ville sig inget. Stöveln, med nummer 13 på ryggen, förlorade omspelsfinalen i Uppsala mot Broberg för Skutskär (1-4) och GGIK gjorde detsamma i bortamatchen i Växjö (6-7) och åkte därmed ur allsvenskan efter 17 säsonger i svit!

Och kom, som bekant, aldrig tillbaka i högsta serien.

Vingarna bar inte längre. Stöveln satt otröstlig under bandybanketten i Uppsala, och en kvällstidningsreporten frågade hur det kändes.

”Du har då inget att skämmas för, du kan ju inte stötta dem i evighet, och kunde inte Godis klara sig utan dig nu, så kan de inte göra det nästa år heller...” blev hustru Barbro bestämda svar.

Men hockeyljustet tändes lika snabbt från annat håll.

För Brynäs IF spelar hem sitt första SM-guld (av 13 hittills) och bakom triumfen fanns en ingenjör nämligen Thure Wickberg. Som hade förflutet i Djurgården ...

Fotnot I: Stöveln debuterade för AIK i bandy den 10 december 1951 och spelade sin sista match för klubben i februari 1952.

Fotnot II: En stadsvägar/-biträde var någon som åt staten ansvarade för, och vägde, tungt gods som ankom till staden.

Thure Wickberg (trea från vänster i övre raden) i Djurgårdens allsvenska bandy lag säsongen 1940–41.

Thure Wickberg – allsvensk i tre sporter i Djurgården

Lars Nils Thure Wickberg, född och uppväxt i Sandviken (den 19 december 1919) utbildade sig i unga år till VVS-ingenjör och parallellt så var han involverad och engagerad i idrott på bred front, även om just fotboll, bandy och ishockey låg honom varmt om hjärtat. Dessemellan blev det även tennis på elitnivå.

Thure var en bollbegävnig som även sen tonåren spelade handboll och det var kring dessa tidiga år som hockeyn kom att betyda alltmer, inte minst i Sandvikens IF, med betydelsefulla Järnverkets stöd.

Sandvikens IF fick redan 1941 en egen ishockeyrink och vann DM i konkurrens med de bästa Gävleklubbarna.

Och en av de bättre spelarna i laget var – Thure Wickberg.

Att det blev Djurgården för Thures del hade att göra med att han studerade vid STI, Stockholms Tekniska Institut, och kontakter gjorde att han snabbt fick fotfäste i storklubben – som dessutom hade en bred sportsektion.

Något som passade Thure perfekt, då han fick utlopp för allt sitt breda spelkunnande.

Och så blev han också allsvensk i såväl fotboll, bandy som handboll.

I fotboll, efter flera års harvande i division II, kom DIF upp i allsvenskan 1944. Sammantaget spelade han ett tiotal matcher (det var lite si och så med statistiken, och många protokoll försvann med åren..) och noterades för åtta mål under sina fem säsonger (1938-1945)

Thure beskrevs som en tuff, teknisk, om än långsam center och ytter i fotboll – och fick gillande i storstadspressen.

Säsongen 1939-40, valde Thure att spela div. II-fotboll för sitt ”hemmalag” Sandvikens IF.

I bandy blev det sex säsonger och 1940 tog han och DIF hem segern i div II norra, och fick därmed spela i allsvenskt året därpå.

Slutligen, gällande handbollen, så var DIF allsvenska där åren 1939 och 1940, och Thure registrerades för en hel del omtalade, spektakulära mål.

Han var heller inte oäven i tennis, men där var det distriktsmästerskap som gällde.

När han hamnade i DIF gav detta inget större eko – förutom hos Sandvikens IF som deppade väldigt att han lämnade staden och flyttade till Stockholm och erbjöd sina tjänster åt Djurgårdens IF.

Men hittade han en lucka så var Thure aldrig sen att tillfälligt vända hem och rycka in i Sandvikens fotbolls- eller ishockeylaget.

Efter att studietiden i huvudstaden var avklarad 1946, tackade Thure för sig som aktiv utöware för mycket större saker skulle oväntat dyka upp runt hörnet ...

Thure hade redan 1943 – samma år som han och hustru Liz-zie fått sonen Håkan – öppnat egen VVS-byrå i Gävle tillsammans med bästa kompisen från skolan.

Och som organisatorisk strateg vid ritbordet, såg han kopplingar även till ishockeyn.

Han blev snabbt en lidelsefull brynäsare (efter en viss övertalning..) värvad till klubbens fotbollselva (var det ju tänkt) men av det blev inget av det. Istället styrde han snabbt upp ledarskapet och förvandlade kvartersgänget Brynäs IF till en elitklubb, med sin skarpa blick för att värva till sig unga, lovan-de spelare, som han verkligen tog hand om, fullt ut.

Ingen har betytt lika mycket för ishockeyn i Gävle som Thure (och Stöveln) så här kan vi tala om rena lyckosagan.

Thure dog alldeles för tidigt.

Den 17 januari 1974 efter ännu en hjärtattack, bara 54 år, precis efter matchen Brynäs IF-Timrå IK (7–3) då han snabbt skulle ta sig till tv-reportern Mac Gänger – men kom bara halvvägs, singlade ner och fördes snabbt till Gävle lasarett där läkarna under natten konstaterade att inget gick att göra.

Två år innan hade han fått stränga förmaningar att ta det lugnt, och inte utsätta sig för stress – efter första attacken.

Det dröjde flera år innan Brynäs IF hämtade sig efter det stora tomrum han lämnade efter sig.

Start på 30-talet – och sedan hade sporten en storhetstid i distriktet

Det spelades, i första hand tack vare entusiasten Ari Karttunen, under hösten en handbollslandskamp mellan Sverige och Spanien i den pampiga multisportaren Gavlehovshallen på Sättraåsen.

Handboll på elitnivå spelas numera framför allt i södra och västra Sverige, och här i distriktet har det verkligen varit dött sedan SHK och Skade försvann från de stora arenorna.

En gång i tiden var sporten ganska populär och utbredd även i Gävle med omnejd, men det var för nästan 100 år sedan.

Handbollen skapades i slutet av 1800-talet vid Ordrups gymnasium i Danmark. Till Sverige kom sporten på 1910-talet, men man kan knappast påstå att den spred sig som en löpeld över landet. Det gick ganska långsamt, och inte förrän handbollen nådde Stockholm och de andra stora städerna i Mälardalsregionen kan man påstå att den var etablerad.

På den tiden var handboll en utomhussport som utövades på gräsplaner (i bästa fall) och det var fler spelare på planen än nuförtiden. Ända upp till elva precis som i fotboll och bandy, men antalet har varierat.

1933 startades en försöksserie i Gästrikland. Där deltog Brynäs IF, Gefle IF, GGIK, GSGF, I14, IFK, Södra BK och Sandvikens IF, och säsongen 1934-35 vann GIF Gestrikeserien klass 1. I DM, som denna säsong anordnades för första gången, var det Brynäs som vann.

Gefle IF var den klubb som gjorde de främsta framstegen under dessa första år. 1935-36 vann klubben både DM och serien och avancerade till division II.

Under andra halvan av 1930-talet började handbollen bli en inomhussport. Planen blev mindre liksom målburar, bollar – och lag. Spelarna på planen blev färre, annars skulle det bli kaos där ute.

Alla dessa förändringar var till det bättre. Men det fanns ett problem, nämligen att det inte gick att krympa planen till den milda grad att den fick plats i skolornas minimalistiska gymnas-tiksalar.

Det uppstod ett halldilemma. Vissa städer kunde dock erbjuda en lösning, nämligen de som hade regementen. Där var exercishallarna så pass väl tilltagna att det faktiskt gick att få in en reglementsenlig handbollsplan.

Till den kategorin hörde Gävle. Men I14:s hall hade använts mycket flitigt under årens lopp och var i ganska slitet skick redan på 1930-talet, så när Gävle GIK 1937-38 skulle få möta nationellt motstånd i division II Östra Uppsvenskan skändes ledningen över att ta emot gästande lag från Uppsala, Västerås och andra städer i regionen i den hallen.

I stället tecknade klubben avtal om att få omvandla den alldeles nybyggda tennishallen på Bergsgatan (senare Korphal-

IF Skade hade ett mycket framgångsrikt damhandbollslag under större delen av 1970-talet. Det här gänget kom på andra plats i allsvenskan 1977-78. Foto: Arkiv Gävleborg

len). Där fanns rejäla utrymmen och riktiga omklädningsrum. Det är inte helt klarlagt om det till och med fanns duschar, men det är inte omöjligt.

Tennisspelarna var dock inte helt nöjda med att så ofta ha handbollsskilar i hallen, och under krigsåren i början av 1940-talet skickades GGIK fram och tillbaka mellan tennishallen och Ex-hallen.

Trots planproblemen fick GGIK fram ett riktigt bra handbollslag, åtminstone när hockeygrabbarna – i första hand bollen Stöveln Öberg – hade tid att vara med. Både 1939-40 och 1944-45 gick klubben faktiskt till allsvenskt kval, i det senare fallet mot Västerås.

Det fanns då mycket goda förhoppningar om avancemang till högsta serien, särskilt sedan GGIK vunnit den första matchen på hemmaplan med 14-11. Men i returmatchen var Västerås överlägset, vann med 24-9 och tog den allsvenska platsen.

Efter den säsongen slutade klubbens stora stjärna, Rune Westerberg, och planförhållandena var då så miserabla att det inte fanns någon återvändo. Handbollen var på väg ut.

Ett litet hopp tändes när det byggdes en ny skola, Praktiska Real, vid Södertull i slutet av 1950-talet. Det ledde till en viss nytändning, framför allt för Skades damlag som under 60-talet avancerade ända till högsta serien och stannade där i ett tiotal år med undantag för två säsonger då de var nere i tvåan.

Faktum är att Skade spelade SM-final 1981 men förlorade mot Stockholmspolisens IF. I laget fanns landslagsspelarna Maja Andersson, Eja Magnusson och Ann Larsson.

I Sandviken fanns en utsökt handbollshall ända sedan 1938 då Jernvallen byggdes, och där var verksamheten blomstrande under många år.

Framför allt sedan 1960 då SIF, SAIK och Kvinnliga Idrottsklubben i Sandviken (KIKS) slogs ihop 1960 och bildade SHK. De spelade i allsvenskan i två säsonger mellan 1966 och 1968, men sedan de degraderats klingade handbollskulturen ut även där.

Kommer då handbollen att få en renässans i Gästrikland när det byggs nya multisportarenor i både Gävle och Sandviken?

Man vet aldrig.

Ulf Kriström

Handbollsmålvakt och friidrottare – en kombination som imponerar

I Gästrikland så har vi faktiskt något så unikt som två landslagsmålvakter som båda dessutom samtidigt haft ganska framgångsrika karriärer i friidrott.

Anna-Lena Pihl startade sin bana i Strömsbro IF. Där tränades hon av Oddleif Malmö. I det laget fanns några andra duktiga tjejer, bl.a. Annika Lundström och Lena Widorsson.

Redan som 15-årig stortalang blev hon värvad av IF Skade som spelade i högsta serien. Hon fick vara med på SM-finalen 1981 redan under första säsongen i Skade. Det blev ytterligare två säsonger i Skade innan Silving/Troja från Stockholm lyckades få hennes autograf på övergångshandlingarna. Alla elitserielag hade kontaktat henne, men av olika anledningar föll det för Silving/Troja.

Sedan hann hon med att representera Spårvägen, Stockholmspolisens samt Nackaklubben Skuru. 113 landskamper blev det på CV:et också. Bästa landskapsminnet var när hon fick stå i mål mot Ryssland i en landskamp i Tyskland och Sverige för första gången lyckades ta poäng av dem. Matchen slutade 16 – 16 och Anna-Lena lyckades knipa hela fyra straffar.

Bästa spelare som hon spelat med är Mia Hermansson-Högdal som under många år var den starkast lysande stjärnan på den svenska handbollshimmelen. Trots lång och fina karriär inom handboll så har Anna-Lena bara ett SM-guld att stoltsera med.

Friidrott då? Hur kom det sig?

Jo har man haft en gymnastiklärare vid namn Jan Smiding så kanske någon förstår att det inte låg så långt borta. Så det blev spjutkastning för min del och i friidrott så var jag Gefle IF trogen under hela min karriär. Det blev några SM medaljer, men aldrig något guld, då jag tävlade under samma era som Karin Bergdahl från Kalix, som var något snäpp bättre än övriga som kastade spjut på den tiden.

Så dels att hon hade Janne Smiding och hade mycket av kast från handbollen i sig gjorde att det blev spjut.

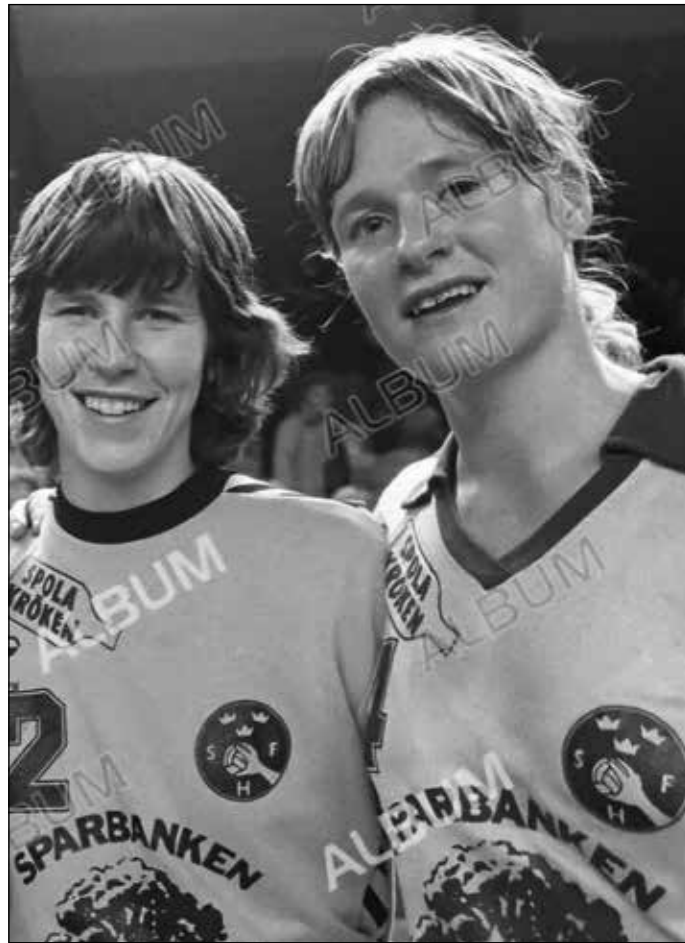
Den andra landslagsmålvakten i Gästrikland är kanske inte lika känd för alla. Hon är en inflyttad sådan och heter Åse Fernis-Lindkvist som bor i Årsunda. Hon är före detta polis och levte ihop med gamla VAIF-friidrottaren Jan Lindkvist.

Åse var trogen sin moderklubb Skånela IF från Märsta under hela sin karriär. Hon kan likt Anna-Lena inte stoltsera med så många SM-guld heller, men har ett skol-SM guld dock.

För Åses del hade det kunnat bli vilken idrott som helst, för hon likt många av oss, lekte idrott varje dag på gården utanför där hon bodde. Alla var med. Det var fotboll, hockey, bandy, handboll, basket ja allt.

Hon hamnade tidigt i hemmahallen och fick tidigt upp ögonen för målvaktsspelet och hon fick ofta stå på träningarna med sitt lag, pojklagen och även damerna. Så hon kommer inte ihåg exakt, men hon var väldigt ung när hon fick debutera i Skånelas A-lag. Hon hann med 57 landskamper i handboll och även hon har ett eyssmöte som bästa minne. Inte för att de vann, utan för det var hennes första match som hon fick spela från start.

Alla ni som har haft landslagströja på er och har spelat för Sverige, ni vet hur den känsla är. Första gången är speciellt. Bästa spelare hon mött var en östtyska som hon tyvärr glömt

Åse Fernis-Lindkvist ihop med Ann-Britt "Ampan" Carlsson. (Ampan var första utlandsproffset i handboll. Före herrproffsen till och med).

bort namnet på, men nämnde även ryskan Subaleva, "Subban" som de valde att kalla henne. Otroligt lång och jobbade knappt hem och spelade på linjen. Tuff motståndare.

Bästa spelaren hon lirat med själv kom blixtnabbt. Gunilla Eriksson, Skånela IF. Hon hade allt! Gunilla har dessutom en dotter som spelat i både Skånela och Stockholmspolisens. Veronica Eriksson.

I friidrott så tävlade Åse för IFK Märsta och hon höll på med alla kastgrenarna, men det gick bäst i kula och diskus. I sin ungdom var hon även med i Kalle Anka-finalerna i höjdhopp.

Det båda saknar mest från sina aktiva karriärer är sammanhållningen i laget och att man tillsammans jobbade mot gemensamma mål. Kamratandan. De håller fortfarande kontakt med många av sina gamla lagkompisar.

Lite kuriosita om dem båda. Åse har en son som heter Christoffer Lindkvist som var juniorlandslagsman i skidor, som tyvärr var med om en svårolycka och blev förlamad från bröstet och neråt. Ni känner kanske igen honom som ståuppkomikern Christoffer "Stoffe" Fernis. Välskänd!

Anna-Lena är faktiskt den enda spelaren, herr som dam, som spelat matcher i högsta serien över fem decennier. STORT!

Ari Karttunen

Stort intresse när Stig Salming berättade om brödernas uppväxt

Gästrikedrottens Historiska Förenings ordförande Gunnar Lindbom hälsade ett välbesökt årsmöte välkommen och inledde med parentation över avlidna medlemmar.

Särskilt gick tankarna till hedersordförande Nils Frölander, som under årens lopp präglade verksamheten.

På programmet följde därefter Ulf Kriströms samtal med Stig Salming, som särskilt uppehöll sig vid uppväxten i Kiruna, brödernas gruvarbete, faderns plötsliga död i gruvan och moderns fortsatta omsorg om hockeybröderna.

Stig framhävde den gränslösa hyllning och uppskattning av Börje han mött i Toronto. Nästan ofattbart mäktig.

Christer Karlsson, eldsjäl i nedlagda "Gamla GIF:are", valdes till årsmötets ordförande. Verksamhet och budget godkändes. Revisionen föreslog ansvarsfrihet för styrelsen vilket beviljades. Carl Ewert Ohlsson redovisade valberedningens inriktning, att förslå fler kvinnor och ledamöter från västra Gästrikland.

Ledamöterna Lars Blomgren och Anita Hedberg avtackades. Nyvalda styrelseledamöter blev Ari Karttunen från Forsbacka och Johan Stark, Ockelbo, som efter krävande år som generalsekreterare i Svenska hockeyförbundet valt andra uppgifter i idrottsrörelsen.

PG Florell hade lämnat in en stadgeenlig motion till årsmötet som årsmötet godkände. Han föreslog att Gästrikedrottens Historiska Förening inrättar särskild utmärkelse till förtjänta trojänare som arbetar ideellt för idrott.

Medlemmar lämnar förslag efter kriterier som styrelsen beslutar. Medlemmar föreslår kandidater och styrelsen beslutar.

En första uppskattning i enlighet med motionens syfte fick Håkan Westergren med diplom., blommor och motivering: stort personligt ansvar för att uppmärksamma, hylla och minnas idrottsprofiler

Hofors AIF fyller 100 år och uppvaktades med sedvanligt jubileumsdiplom, blommor och böcker. Johanna Grönlund och Joakim Lundqvist berättade om Hofors AIF förr och nu.

1924 tog Ernst Röstlund initiativ till en skidklubb, men ynglingarna som samlats var mest intresserade av fotboll. Redan från begynnelsen blev HAIF således en för tiden typisk flergrensklubb och förblev så till nutid då cykel och skidor bildat eget.

På 1940-talet var HAIF en ledande skidklubb i Sverige med stjärnor som Lars Back och Nils Östensson. Klubbar på bruksorter lockade på den tiden med jobb. På 1950-talet var Per Olof Östrand från Hofors dominant i svensk simning.

Senare spred Birger Asplund och Ove Berg i friidrott glans över HAIF med internationella framgångar.

"Hofors Lasse" Eriksson slog snabbt igenom i svensk fotboll och blev snart proffs i Frankrike innan han återvände hem som spelande tränare i HAIF, som med framgång spelade i högre serier.

Christer Karlsson höll i årsmötet.

Ulf "Krigarn" Kriström och Stig Salming.

Gunnar Lindbom ordf. GHF, Johanna Grönlund, Hofors AIF och Joakim Lundqvist, Hofors AIF.

Publikbild från årsmötet.

En höjdpunkt i HAIF:s historia var den överraskande segern över Chelsea 1981 på Stålringen.

Numera koncentrerar sig föreningen huvudsakligen på bred verksamhet och socialt ansvar under devisen "Mer än en idrottsförening".

Bo Nordlund

Jan-Åke Hedström hälsar välkommen till Ferrum arena.

Från besöket inne i nya Ferrum arena.

Nya multiarenan imponerade

Måndagen 2 september samlades ett 40-tal medlemmar i Gästrikedrottens Historiska Förening på Jernvallenområdet i Sandviken. GHF hade inbjudit till medlemsmöte med guidning av den nya multiarenan Ferrum.

Dagen inleddes med lunch på Göransson arenarestaurangen. Lunchen gav ett fint tillfälle till att samtala, diskutera med vänner och bekanta. Efter lunchen promenerade deltagarna till Ferrum, som ligger runt 100 meter från Göransson arenan

Sandvikens kultur & fritids representant Kenneth Johansson tog emot vid entrén. Han berättade hur Ferrum kommit till och gav i stora drag en översikt av arenan. Medlemmarna fick sedan en guidad tur genom byggnaden. Kenneth berättade bland annat att den totala golvytan i arenan är

11 000 kvadratmeter i bottenplanet och lika mycket i övre planet.

Kronjuvelen i arenan är den imponerande gymnastiksalen där bland annat SGA, Sandvikens Gymnastikavdelning, kommer att förlägga stora delar av sin verksamhet. Arenan innehåll-

er olika typer av idrottsbollar för handboll, innebandy, futsal, teorisalar, konserthall, träningslokaler, sal för gruppträning, ledarum.

En imponerande anläggning kunde besökarna konstatera. Kenneth Johansson betonade att Ferrum är bokningsbar för alla föreningar i Sandviken. Ingen förening har förtur före någon annan.

Ledningen för Ferrum räknar med att många föreningar såväl inom som utanför Sandvikens kommun kommer att boka tider på multiarenan för olika aktiviteter.

Efter Kenneth Johanssons presentation och guidning inbjöd Gästrikedrottens historiska förening deltagarna till kaffe med kaka på Göransson arenarestaurangen. Ansvarig för en trevlig dag med mat och guidning av Ferrum var Jan-Åke Hedström, styrelseledamot i GHF.

Den officiella invigningen av arenan ägde rum lördagen den 14 september.

Anders Hedbom

Håkan Forsgren – GHF:s nye kassör

Här presenterar han sig själv:

"Född på Nynäs 1945 men växte upp vid regementet. Skolgång på Norra Skolan och Solängen innan jag kom till Borgis. Där blev jag kvar i åtta år vilket sägs vara ett rekord jag bara delar med Per "Dallas" Dahlström! Senare blev det också några års ekonomistudier på Högskolan i Gävle. Värnplikten gjorde jag "hemma" på I14 och därefter yrkeslivet. Frånsett något år på Sandvik har jag arbetat inom sjöfarten, bland annat på kända Gävle företag som Tryboms, Haegerstrands och Nordship men även något års utlandspraktik i Tyskland.

Jag är sambo och har två döttrar och fyra barnbarn i Gävle.

Mycket idrottsintresserad sedan ungdomen men tvingades tidigt konstatera att jag till min stora sorg helt saknar bollsinne. Har otaliga gånger försökt att dämpa den förbaskade sand-säcken men aldrig lyckats! I stället fick jag uppleva idrotten som åskådare och som sådan har jag upplevt mycket av all den idrott som Gävle kunde erbjuda.

Några blandade minnen som åskådare: Basse Hveem på sin

hoj på Gävletravet, Rolle Stoltz (i Atlas Diesel) och Kurre Hamrin (i AIK) mot Brynäs på Islandsplan, Ata Perssons straffmiss i slutminuterna mot Marma och alla världsstjärnor i friidrott på Strömvallen. Och naturligtvis Godis och Brynäs SM-segrar i hockey!

Eftersom pappa var travintresserad fick jag följa med honom till Gävletravet redan tidigt. Det blev till ett livslångt intresse för mig som gjort att jag missat många Mors Dag hemma. Sista söndagen i maj går nämligen Solvallas Elitlopp också!

Sent i livet hittade jag ändå en idrott som inte krävde bollsinne, orientering. Det blev till sist 24 års deltagande i O-ringen. Visserligen med blygsamma framgångar men i gengäld massor av härliga minnen!"

Nye kassören Håkan Forsgren – här på språng i Gävle OK-dress.

När jag sa håll käften till killen som blev världsmästare i speedway

Jag såg för några år sedan i TV att speedwaykungen Tony Rickardsson körde sitt sista lopp.

Visst kan Rickardsson köra speedway, det är inte det, men faktum är att när han och jag sågs senast så sa han till mig ”dra åt helvete Carlsson” – och jag svarade ”håll käften, Rickardsson och gå och duscha nu!”

Vadan detta?

Är vi bekanta?

Njae, så här var det..

Tony Rickardsson spelade hockey i Avestas juniorlag och man mötte Brynäs i Gavlerinken en lördagseftermiddag och jag dömde.

Det var kattens lek med råttan. Avesta fick storstryk och detta tålde inte ”vinnarskallen” Rickardsson (ja ni minns att han kräktes i hjälmen i en slutstrid i en VM-final) som passade på att ge nån Brynässpelare ordentligt på käften...med matchstraff som följd.

Att jag visste att han hette Rickardsson berodde på att jag visade ut denna opolerade och arge kille flera gånger under matchen och på det viset lärde mig hans namn.

Att han visste att jag hette Carlsson var lätt, det stod på min rygg. Men bekanta, det vill jag inte säga - men vi har haft ett snack i alla fall.

Men det var länge sedan så ”ja ä inte bitter” utan ställer upp i hyllningskören...

Förresten var den blivande NHL-stjärnan Nicklas Lidström lagkapten i detta Avestalag i denna match, men han skötte sig som vanligt exemplariskt!

Det slutade dock inte där. Programledaren Rickard Olsson ringde mig i januari 2014 med av anledning att han skulle leda

Tony Rickardsson – i sitt verkliga element. På speedwayovalen – på väg mot en världsmästartitel

ett TV-program och hade planer på att bjuda in både Rickardsson och Lidström och snacka om deras gemensamma start inom hockeyn och TV pucken.

Och därför snacka om denna händelse som han hade läst om på Facebook. Så blev det och båda mindes...

Kul att man kan hjälpa till ibland.

Christer Carlsson

FOTNOT: Tony Rickardsson blev världsmästare i speedway individuellt sex gånger: 1994, 1998, 1999, 2001, 2002 och 2005 och i lag fyra gånger: 1994, 2000, 2003 och 2004.

Han tilldelades Bragdguldet 1999 och röstades fram till Jeringpriset 2005.

Brynäs Kyokushin karateklubb – en mästarklubb internationellt

Brynäs Kyokushin karateklubb har en stor och framgångsrik barn- och ungdomsverksamhet från vilken ett stort antal fighters deltar på tävlingar runt om i Europa.

En återkommande juniortävling arrangeras årligen av klubben i Gavlehovshallen – i år lördagen 28:e september.

Brynäs Kyokushin är en toppklubb med flera regerande Europa- och världsmästare, både tjejer och killar, i olika viktklasser och organisationer.

Däribland Jonas Rosin, Agnes Westrin och Ali Hayder, vilka är en bidragande faktor till att fighters från hela Europa kommer till Gävle för att delta på träningsläger. Här vet de att de får Europas bästa sparring och kan förbereda sig inför säsongens tävlingar.

Kyokushin karate fokuserar på fullkontakt-fighting, där målet är att knocka eller vara överlägsen än sin motståndare. Det som skiljer kyokushin mot många andra kampsporter är att man tävlar utan skydd.

Med det sagt är slag med händerna tillåtna mot kroppen men

Brynäs Kyokushin karateklubb har en stor barn- och ungdomsverksamhet

inte mot huvudet, sparkar däremot är fullt tillåtna mot ben, kropp och huvud.

Till skillnad från poängbaserade kampsporter som taekwondo eller andra karatestilar handlar kyokushin om att kunna fortsätta kämpa och slå ut sin motståndare.

Dessutom avbryts inte fighten för räkning utan man går matchen ut eller tills någon blir knockad. Detta gör stilen unik i sitt fokus på uthållighet, kraft och mental styrka, snarare än att bara vinna på enbart teknisk precision eller snabbhet.

Lotta Söderström